

ALEKSA KOKIĆ

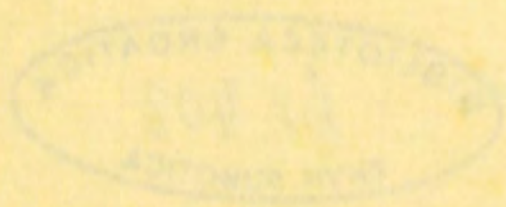
klasovi
pjevaju

zkyh.org.rs

ALEKSA KOKIĆ
KLASOVI PJEVAJU

ALEKSA KOKIĆ

KLASOVI PJEVAJU

MCMXXXVI

ZAGREB

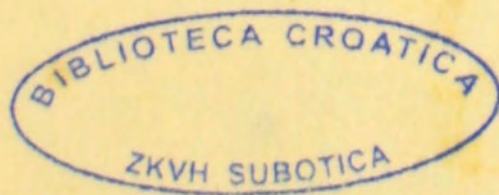

FOTOMONTAŽA VALTER KRATKY

TISKARA NARODNE PROSVJETE, ZAGREB, TRENKOVA ULICA 1

I. DIO

KOD JASLICA

BOŽIĆNA NOĆ SE SPUŠTA

Božićna noć se spušta... Ko sitne nestašne ptice
srebrnih bijelih krila pahuljci lebde po zraku
i redom nečujno padaju na njive, ceste, salaše,
što se pomalo gube i nestaju u zimskom mraku.

Božićna noć se spušta... Sve više snijeg se hvata
drveća crnih, kojima grane se zemlji svile.
Ulice bivaju praznije, kućama ljudi se žure
darove nose za sve drage svoje i mile...

Božićna noć se spušta... Al mnogi umjesto dara
gorčinom ranjeno srce nose u svojim grudima,
da Čedu božanskom daruju. Ono ih liječiti znat će
i samo jer je nekada patilo među ljudima.

Sve više nebo se smrkava, sve gušće pahuljci padaju
i cijela priroda veo na sebe bijeli prima.
Pripravni budimo, braćo, na dolazak nebeskog Čeda
u srcu grijmo Ga da Mu odviše ne bude zima...

Božićna noć se spušta... Ko sitne nestašne ptice
srebrnih bijelih krila pahuljci lebde po zraku
i redom nečujno padaju na njive, ceste, salaše,
što se pomalo gube i nestaju u zimskom mraku...

OČEKIVANJE ISUSA NA SELU

Dođi nam, Isuse, ove radosne božićne noći
među nas priproste ljude, koji živimo sami
daleko od svake graje. I kod nas Ti ćeš moći
ostati sve do zore, dok su kuće u tami.

Sve smo spremili lijepo, uredili sobu smo za Te,
srce je naše Tebi najljepše pjesmice splelo
i ne treba, Isuse, nama nikakve druge plate,
nego da i dalje čuvaš maleno naše selo.

Ove božićne noći zaboravi sve naše zloće
za koje često nas savjest tako peče i boli,
radosne božićne noći svaki sad od nas hoće,
da Tebe beskrajno voli.

Božićne ove noći svaki hoće da kaže
radost i hvalu na svemu učinio nama što si,
kako nas riječi Tvoje krijepe, dižu i snaže
i kako ljubav Tvoja grije nas, hrabri i nosi.

Ne čudi se, Isuse, nama, ako Te budemo mnogo
zadržavali u svome stanu : boli su naši sve veći
i niko od nas više snosit ih ne bi mogo,
da Tebi ne može ko bratu sve svoje nevolje reći.

Dođi nam, Isuse, dođi, vesele ove noći,
svaki Te od nas žarko za posjet ovaj moli,
u našim kućama niskim vidjeti Ti ćeš moći
priprosto seljačko srce, da Te najviše voli.

SVETA NOĆ

Noćas je neka skrivena sila
po sjajnom nebeskom svodu
prosula pregršt dragulja,
o noćas sve je tako
tajanstveno, tiho i meko
ko priča malog
slavuja...

Otkuda noći ovoj
toliko raskoši, sjaja ?
Otkuda pjesme sred noćnog mira?
čemu u gori vesela svirka,
čemu ta žurba čudna
judejskih mladih
pastira ?

O čudo noćas se zbilo...
čudo kakvoga svijet još
nikada nije gledao.
U štali na slami leži
kraj čiste Djevice Majke
maleno, božansko
Čedo.

Kako je krasno to Čedo,
što leži sve u sjaju... !
To lice, ta usta, te oči !
O kako se nebesko čudo
u štali dogodi prosto
radosne ove
noći.

Pastiri pobožno kleče
pred malim nebeskim Kraljem,
od sreće lica im gore...
Anđela čitava četa
motri to divno Čedo,
dok pjesme rajske se
ore.

Srebrno modre zvijezde
tiho se spustile niže
i jače sjati su stale,
ne bi li kroz trošne grede
ugledat mogle lice
božanskom Gostu
štale...

Noćas je Božja skrivena sila
po sjajnom nebeskom svodu
prosula pregršt dragulja...
O noćas sve je tako
tajanstveno, tiho i meko
ko pjesma Božjeg
slavuja...

MOJI SE DIVE BOŽANSKOM ČEDU

Mirna božićna noć je. U svečanom ruhu snježnom
ko tihi starinski dvori
salaši ponosno stoje.
Beskrajne duge njive bjelinom skrite su nježnom,
grane se savile zemlji
ko da se nečega boje...

Prozori sipaju svijetlo na niske ograde bijele,
u sobi prekrita zlatom
kićena sjaji se grana;
oko nje skupljene redom male se dive sele
ovcama sitnim što ih
od tijesta pravila nana.

Na slami u kutu sobe braco je sjeo mali,
darove razgleda svoje,
što mu ih otac dao,
stariji brat je svijeće na grani stao da pali,
pa digao orah je zlatni
što je na zemlju pao.

I dokle na banku staru skriveni cvrčak svira,
uz pratnju tambure glasne
pjesma se božićna ori
božanskom Čedu malom što leži usred pastira
od sreće u ljubavi žarke
kojima lice gori.

Dok snježni bijeli veo biva sve deblji i teži,
a grane zovine sve se
to više naginju, krive,
nebeskom Čedu, koje na tvrdoj slami leži
u našem dragom salašu
skupljeni moji se dive.

MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL
CHAL MOH SH DIVY BODHAYAN CHAL

KLASOVI PJEVAJU

U dnevnoj školi se učila i pjevala
na svom mjestu, a u noćnoj u kući
svojom majci i svojoj sestri
koje su joj bile kao i drugi ljudi.

U noćnoj školi se učila i pjevala
na svom mjestu, a u dnevnoj u kući
svojom majci i svojoj sestri
koje su joj bile kao i drugi ljudi.

U dnevnoj školi se učila i pjevala
na svom mjestu, a u noćnoj u kući
svojom majci i svojoj sestri
koje su joj bile kao i drugi ljudi.

U noćnoj školi se učila i pjevala
na svom mjestu, a u dnevnoj u kući
svojom majci i svojoj sestri
koje su joj bile kao i drugi ljudi.

U dnevnoj školi se učila i pjevala
na svom mjestu, a u noćnoj u kući
svojom majci i svojoj sestri
koje su joj bile kao i drugi ljudi.

U noćnoj školi se učila i pjevala
na svom mjestu, a u dnevnoj u kući
svojom majci i svojoj sestri
koje su joj bile kao i drugi ljudi.

KLASOVÉ PŘEDNÍ

SALAŠ SRED ZELENIH NJIVA

U duhu i sad te vidim, željo djetinjstva cijelog,
ko sreću minulih dana u srcu nosih te svuda,
salašu bijeli i tihi uresu, zelenih polja,
što ležiš kraj duga puta u sjeni krošnjata duda.

Kraj tebe đerma je stara, a do nje jablan visoki,
ko dijete penjah se često na granu, sjeo bih gore
gledajuć tornjeve vitke, nebo, ptice i ljude,
ogromne njive što leže ko beskrajno zeleno more,

Za kućom voćnjak je malen, pun je i prepun svega,
sa vrha granata stabla trešnje se smiju rane,
čokoti stoje u redu, okopan svaki je pomno,
na njih se spuštaju redom plodova prepune grane.

O Bože, gdje su mi sada djetinjstva presretni dani,
ko ptica nemirna kad sam po ovom lijetao domu,
tražeći zabave dječje u vrtu, na njivi rodnoj,
da težnje ispunim mnoge mlađahnom srce svomu.

Koliko puta sam ljeti za žarkih sunčanih dana
slušao glasne nam pjesme veselih, mladih risara,
kada su mahali kosom i sjekli sazrelo žito,
dok nam je u sjeni zove pričala baka stara.

I danas kad te se sjetim, salašu bijeli i tihi,
što ležiš kraj duga puta u sjeni krošnjata duda,
tada bih letio k tebi kroz duga zelena polja,
jer utjehe ti si mi bio i čežnja srcu mom svuda.

RADOSNI DAN

Sunčano granulo jutro za kojim čeznuh dugo.
Ja se opet vraćam iz svijeta daleka
bijelome salašu, koji kao mati
mene željno
čeka.

Već ga eto vidim, o kako je krasan,
prozorčići mali sve se smiju na me,
suncokret i božur njišu se polako,
jorgovani mladi mašu prema meni
kao da me mame.

Žitom prepun ambar nagnuo se malko,
kraj bunara đerma jošte čvrsto stoji,
a granata trešnja zakrilila čardak;
povezani s njom su
sretni dani moji.

Koracam sve brže i srce mi tuče...
Stari vjerni Šarko veselo mi hita,
skače oko mene, trči tamo amo,
a očima svojim
ko da nešto pita...

Otvaram vratašca, polako i tiho,
u dvorištu mirno... motrim na sve strane,
ulazim u sobu... svi se naglo dignu...
mati me već grli :
»Sinko dragi !«
»Nane... !«

JUTRO NA SALAŠU

Pijevci su jutros rano svojom vikom glasnom
probudili mene
iz slatkoga
sna...

Neću više da spavam, otvaram tiho prozor
i gle, već od sunca
sjaji se ravan
sva!

Crveno makovo cvijeće sve je mokro od rose,
a dugi zeleni klasi
spustili stidno
glave...
Kukuruz izrasto sav je, perčin mu glavu krasi
dračevi mladi, tanki
motre daljine
plave.

Nebo je vedro i mirno. Nigdje ni oblačka nema.
Sa mokre trave iz dola
magla se vuče,
bježi...
Gone je sunčeve zrake. Jabuka spustila grane,
jer plod je svakim danom
sve ljepši, veći i
teži.

Đerma već škripi stara. To gazda vodu vuče,
spustio tiho kabo,
križa se... zvono
zvoni...
Svinjar je skinuo bič svoj, pukao triput je gromko
i uz veselu pjesmu
svoje stado već
goni.

U kuću snaša nosi lonac svježega mlijeka,
njegov se miris širi,
a to mi puno
godi...
Kokoške piliće tuku što kupe sitno zrnje,
pućak se nekud ljuti,
a patke već su u
vodi.

I dokle ja motrim sve to, udišuć mirise njiva,
presretno moje na um
djetinjstvo sada mi
palo...
Strina me trгла iz misli... Pokuca glasno na vrata :
„Uranio, rano, jesi l' ?“
»Jesam, strino,
malo... !«

LJUDI NIZINE

Naši su ljudi ozbiljni i mirni
kao što je mirna nepregledna bačka nizina
u vedre jesenske noći,
kada se na svakom koraku osjeća blagoslov neba
i Božja blizina.

Oni su tako rijetko vesela lica,
i kada se okupe oko tople peći u rane sutone
najrađe pričaju o svojim njivama dugim
u čije crne brazde, ko u valove beskrajnoga mora,
svaka njihova bol utone.

Nikad se glasno ne tuže, ako ih nevolja bije.
Ne traže pomoći, kada ih nenadano nesreća zateče,
iako imaju meku osjetljivu hrvatsku dušu,
koju tako strašno znade zaboljet,
kada je nepravda zapeče...

Katkad u noći mirne tambure zaore glasno
i u njihove teške grudi unesu nešto vedrine,
onda im oči ožive vatrom,
iz grla se vine pjesma, koja suze mami,
jer je puna boli i topline.

SJEĆANJE U KASNO VEČE

Pokisle grančice crne u okna glasno kucaju
ko da bi kazati htjele sve što ih muči, boli
bakici blijeda lica, koja u sobi studenoj
zgrbljena sjedi i moli...

Bakica krunicu prebire i molitvu šapće usnama
oči joj vlažne staračke od čudnog žare se sjaja,
sjetila ona se djetinjstva i nane svoje premile,
sjetila rodnog se kraja.

Bila je mala, malešna, mezimče nane joj ljubljene,
u malim širokim suknjama vezenim u žutom zlatu
išla je svake nedjelje u crkvu na Misu veliku
i dukat joj bio o vratu.

Al jedne večeri jesenske, kada je kišica padala,
pokisle kidao grane vjetar hladni i ljuti,
umrla nana joj ljubljena, ostala ona samcata,
a dukat nestao žuti...

Pokisle grančice crne u okna glasno kucaju,
u sobi bakica zgrbljena sjedi blijeda i nijema,
sjetila svoje se mladosti i žutog zvonkog dukata
kojega dugo već nema...

SUNČANO DUHOVSKO PRIJEPODNE U RODNOM GRADU

I. NA PUTU U CRKVU

Zvona su Velike crkve zazvonila svečanim glasom.
Njihovo veselo brujanje
širilo se preko visokih palača i malenih kuća,
koje radost, a često i tugu skrivaju,
do onih bijelih salaša
i rascvatah zova
okruženih beskrajnim njivama ravnim,
gdje klasovi dugi
o žetvi snivaju.

Sokaci su dugi mirisali bagremovim cvatom
koji se bijelio u mladom suncu
opojen svježinom rose.

U tamnom blagdanskome odijelu ljudi su išli u crkvu,
ko blagi proljetni lahor svilene suknje su šuštile
na ženama koje su u ruci nosile očenaše
i putem se tiho molile
za svoje obitelji brojne,
za rodne beskrajne njive,
blago i salaše.

Sunce im milovalo žuljevite ruke
i smirena lica.
U brujanju veselih zvona
gubio se tihi šapat njihove srdačne molitve
i čavrljanje raspjevalih ptica.

II. NANA JE ZA MENE MOLILA

S nanom sam išao u crkvu.
Prošli smo kraj bijelih kuća iskićenih zovnim granama
prema crkvi kuda su išli ljudi u dugom nizu.
Pred rasvijetljen oltar u mirisnom cvijeću
klekli smo da budemo
Isusu sasvim blizu.

Pjesme se pobožne orile iz grudi dobroga naroda,
pjesme prepune ljubavi
kojom se Svesilni slavio,
za blagu kišu i rosu, za žuto klasje i lozu
zahvalnost nebu se dizala,
tamjanov kad se plavio...

U rukama malih ministranata,
kada su zazvonili zvončići sitni
zavladala je čitavom crkvom sveta tišina.
Bijela se Hostija dizala...
Na licima suze se sjajile
nećujne molbe se šaptale,
ranu je svaku blažila
Božja blizina.

Orgulje opet su zasvirale pjesme nebeske radosti
koje se dizale u nebo iskrene, svete, plamene.
Ja sam klečao kraj nane,
Ona je nepomično u oltar gledala,
ona je molila za mene...

III. KRALJICE SU PJEVALE

Sa vedrog svibanjskog neba sunce je proljetno žarilo
u njegovim se raskošnim zrakama
križ ponosne gradske vijećnice sav bijelio.
Mnoštvo je vrvjelo svijeta na trgu Velike crkve
oko natpastira sijedog,
koji je dječacima s nevinim pogledom
i djevojčicama u bjelini
svetu krizmu dijelio.

U sjeni visokih kuća mladež se vesela šetala,
njezine oči se blistale svježinom proljetnih jutara
naših tako dragih beskrajskih njiva,
kraljice su mlade s krunama od cvijeća
pjevale pjesme o nani, o seki
i braci koji daleko u vojsci
o ljubavi salaša sniva.

I dok je meki proljetni povjetarac,
noseći na svojim krilima zvuk veselih zvona,
milovao procvale bagremove grane, krovove niskih kuća
i nasmijana lica
iz kojih je sijevala mladost,
kraljice su mlade zanesene mirisom proljeća
iz duše pjevale kraljičke pjesme,
pjesme koje kriju
svu našu tugu
i svu nam radost.

IV. SLIKA RODNOG GRADA U MOJOJ DUŠI

Toga sam vedrog svibanjskog prijedodneva,
a bijah još dijete slabašno i blijedo,
prvi puta u srcu svome
osjetio ljubav prema rodnom gradu,
toga sam dana sliku rodnog mjesta
duboko skrio
u dušu mladu.

I premda su prošle godine mnoge
kako sam napustio svoje rodno mjesto
i premda mi pišu : Ono više nije
veselo i živo, nego da pustoš vlada,
siromaštvo, bijeda,
a ljudi puno pate,
kuće su mnoge sumorne i tihe,
njive su duge bez pjesama glasnih
i bagrem samo
kao prije cvate...

ipak... ipak ja u duši
stalno nosim sliku svoga rodnog grada,
veselu sliku onog duhovskog prijedodneva,
kada je sve odisalo suncem i pjesmom
koja našu radost u sebi skriva
i ja se čvrsto nadam,
da će u mojem dragom rodnom gradu
opet zasjat sreća u očima ljudi,
u srca se vratit
pjesma naših njiva.

MOLITVA ZA NOVOGA SLUGU

On je prije nekoliko dana sav opaljen suncem
u jednostavnoj bijeloj seljačkoj nošnji
došao sa sela.

Njegov svežanj bio je tako malen.
U očima mu se vidi tuga za nečim dalekim,
na grudima mu još visi ciklama svela.

Njegove kretnje su nespretne i teške,
kao i njegovih drugova, koji u Božjoj slobodi
žive od zemlje daleko od grada.

On je još nemiran, plašljiv,
teško mu se naučit na kuću,
gdje šutnja vlada.

Za nekoliko dana kupit će novo odijelo,
ovo će seljačko odbacit,
ili kome dati...

i košulju će bijelu zamijeniti drugom,
košulju će skinut, koju mu je dobra
satkala mati.

Gospodine, ne daj, da naš sluga novi
prezre svoju braću,
koja su i dalje ostala kraj pluga,
i ne daj, da se u njegovu dušu
uvuče zloća i pokvarenost gradska,
pa makar na njem bilo novo odijelo
i košulja druga.

MOLITVA ZA MLADOG ORAČA

Sad nema sitnog cvijeća u polju,
da zakiti šešir na glavi,
pa da vedra i vesela lica
iz svega grla zapjeva starinsku težačku pjesmu,
koja se nekad u davna vremena
prviput zaorila na ovoj njivi,
kada je njegov praotac zorom
zaorao prvu brazdu uz cvrkut ptica.

Jesen je.
Po blatnoj zemlji izmoreni, mokri
naprežu se mršavi konji, dok njegove drhtave ruke
crvene od kiše i vjetra
nesigurno vladaju plugom.
Ispod gustih i vlažnih obrva vire zamagljene oči,
koje kao da u sebi nose
svu tugu prohladnog jesenskog jutra,
koje kao da vječno zavide drugom.

I dok se hladnim jutarnjim zrakom
ko teške glasine iz utrobe pokisle zemlje
dosadnih gavranova kreštavi glasovi lome,
mladi se orač naslonio
na ručicu svog starog pluga
i izustio je ko osuda teške riječi :
Kome ja orem, kome ?

Gospodine, daj, da oblaci sivi otplove
u zemlje daleke i strane,
nek ovaj dan ne bude odviše tužan
i da sunce, koje zasine nad izoranom njivom,
razveseli mladoga orača,
neka zaboravi na veliku nevolju svoju,
neka zaboravi, da je
još uvijek mnogima dužan...

MOLITVA ZA VESELE ŽETEOCE

Poslije mnogo dana napora i patnja,
mučeni žestinom srpanjskoga sunca,
bez počinka, mira,
plašeni od kiše, oluje i groma,
sada se vesela i nasmijana lica,
obasjani svijetlom večernjega sunca
polako u redu vraćaju doma...

Oštre kose, grablje i drugo oruđe poljsko,
koje su im kroz duge teške dane
nažuljale ruke,
sada oni s velikim ponosom nose
nakićene zelenilom i cvijećem,
koje je raslo zajedno sa žutim klasjem,
pa ima miris zreloga žita
i rose.

Nikada ni jedna vojska nakon pobjede svoje
tako ponosno stupala nije
kao ova četa veselih žetelaca
poslije teškog dvomjesečnog rada,
jer oni vide u svakomu zrnu
blagoslovljena je mnoga njihova patnja
i u svakom teškom klasu
krije se njihova velika nada.

Gospodine, molim te, daj,
da se ovi veseli žeteoci ne bi previše uzdali u se,
da bi svaki od njih
zahvaljivao Tebi u svako doba,
da bi za Tvoju dobrotu svaki čas znao,
jer što bi oni učinit mogli,
da nisi njivama plodnim,
zasijanim plodonosnim zrnjem,
obilne kiše i sunca dao.

OBASJANE BRAZDE

Ravnica miriše blagim jesenskim vjetrom,
duge su njive opet uzorane.
Sjeme zlatnog žita
pada ko tiha proljetna kiša
u brazde mekane i crne,
u brazde obasjane.

Ko dugi uski puteljci
pružaju se brazde cijelom nedoglednom ravnicom,
vijugaju brzim sitnim koracima
i jure kraj grmlja, šuma i križa,
pa se na obzorju iza salašića spoje
s bijelim oblacima.

Gledam razdraganog seljaka kako zrnje baca,
pritom nešto šapće tiho i nježno,
(kad djeca majci govore takvi su njihovi glasovi).
U njegovim očima čita se radost,
on u duhu vidi : obasjanim brazdama
zori žito, spuštenih glava p j e v a j u
jedri k l a s o v i.

Moja je radost veća i uzvišenija,
moje su riječi toplije i mekše,
za moju sreću i brazde već znadu,
jer one će jednog sunčanoga dana
s klasovima zrelim
dati Kruh bijeli
za Misu mi Mladu...

Ravnica miriše blagim jesenskim vjetrom,
duge su njive opet uzorane.
Sjeme zlatnog žita
pada ko tiha proljetna kiša
u brazde mekane i crne,
u brazde obasjane...

SESTRA MI PIŠE SA RAVNI

WASHINGTON, D. C., 1914

THE SECRETARY OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C.

DEAR SIR:

I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 10th inst.

and in reply to inform you that the same has been forwarded to the proper authorities for their consideration.

I am, Sir, very respectfully,

Your obedient servant,

JOHN D. R. [Signature]

Major General

Adjutant General

Adjutant General

Very respectfully,

[Signature]

Major General

Adjutant General

Adjutant General

Adjutant General

Adjutant General

Very respectfully,

[Signature]

Major General

Adjutant General

Adjutant General

Adjutant General

Adjutant General

Very respectfully,

[Signature]

Major General

Adjutant General

Adjutant General

Adjutant General

Adjutant General

VRATILI SE LIPI DANI

S prolićom su nam se lipi vratili dani na ravni,
obrasle ko da su njive pokrivenе zelenom svilom,
blagi nam mriši vitar, koji je došo iz šume
i miluje vrbine grane, dudove stare i zabat
na našem salašu bilom.

Jutros sam motikom u ruki kopala po našoj bašči,
posadila lipog sam cvića zdravo više nek lane,
(da ti još draža bude bašča ta naša mala)
u najlipčem cvatu će biti na lito kad opet budeš
kraj sestre svoje i nane.

Kraj avlije procvale voćke se smiju mladom suncu,
od pivanja lasta pod strijom sve življe, veselije biva
i sve je sad tako lipo, da se ja pitam, brate,
ima li štogod lipčeg od našeg bilog salaša
srid mora zeleni njiva ?

Ove će godine biti mlogo žita i svega,
voda je očla u do, nestala s njive bara.
Svudan se sada radi. Večerom skupimo svi se,
mali te spominje braco i drugi, a otac često
za tvoje zdravlje se stara.

Svakim je danom ode glasnije, vedrije, lipče,
ravnicu ovu dragu nipošto ostavila ne bi
i kada jutrom ranim gledam na rosne njive,
(koje toliko voliš) u sebi pitam se, brate,
u Zagrebu šta mi sad radiš,
kako li sada je tebi ?

SRID ŽUTOG KLASJA

Svake se rane zore prošetam kroz naše polje,
staza me uska vodi kraj njiva di raste žito,
brate, da znadeš samo koliko sam mislila na te
nikolko dana prije,
kada je svanilo lito !

Bilo je nediljno jutro.
Iz bašče sam nabrala cvića i poslala lagano križu,
koji je na njivu svoju pobožni stavio dida,
da svaki lika nađe i mira svojoj duši,
kada je nepravda muči
i bol je teška kida.

Iz mora žutog se klasja raspelo uzdiglo nebu,
klasovi vitki, sjajni od zrnja jutarnje rose
svoje su teške glave naslonili na križ
i Isusove krvave noge.

Meni se u taj čas, brate, pričinilo svaki put kad se
dirnili Kristovi nogu ponosni klasovi sve su
sjajniji, zlatniji bili,
da su iz nabrekli rana u sebe nove snage,
nove lipote pili...

I onda sam mislila na te, kako ćeš jednoga dana
plod ovog vitkoga klasja : Oštiju bilu i laku
za vrime Mlade Mise dizati visoko nebu
i Oštija kako će mala
osvojiti dušu svaku...

DOK MRIŠE TUNJE

Sila sam u čistu sobu.

Poslagane na šifoneru tunje se žute i mriše.

Na bilom čaršapu dolafa kipići stoje s proštenja,
kroz pendžer crni se nebo ko da će biti kiše.

Davno sam pisala tebi. Čitavo jesensko vrime
mlogo se radilo. Znadeš najbolje uvik je tako,
što prije spremić na tavan, čardak, ambar, i podrum,
a onda u kišne dane u sobi radi se lako.

Bilo je svega dosta, fala dobrome Bogu,
da su nam ljudi samo malo trizniji, bolji,
ne bi toliko od nji propalo godine svake,
ne bi nas eto sve dosad Čivutin varo po volji.

Al puštimo sve to, brate ! Mi smo još odviše mladi
možda, kako mi vele, mora tako da bude,
Bunjevci nisu više šta su kadgod bili,
ljubavi nemaju dosta do svoje rođene grude.

Znadem biće ti žavo, kad pismo pročitaš ovo,
ne budi zamišljen za to, ljudi šta rade, neka !
Al bolje je, ako znadeš za tugu naši salaša
i u tvom životu, brate, šta te sve ode čeka.

SVI SVETI SU PROŠLI

Svi Sveti već su prošli.

Večernje jesenske magle dane nam friško skrate,
njive su odviše tužne. I mi smo, brate, tužni,
zašto nam ne dođeš malo, da znadeš kako svi željni
već dugo čekamo na te.

Mirišljavo i sitno cviće uvenilo već je u bašči,
posadila što sam davno, zalivala večeri svake.
Zamišljena dok sidim sama u našoj mračnoj sobi
tako je teško mislit na dane vesele, lake.

Kraj peći se skupimo često, lagano divane stari,
a katkad i oni znadu ćutiti veće cilo,
(tuga i' ućuti kada oni se site dana,
dok svi smo zajedno bili kako je radosno bilo).

Svi ste se razišli skoro, svaki na svoju stranu,
tako ste postali ćutljivi, ni pisat nećete da bi
uneli malo veselja u ovu mirnu ravnicu
i brige razbili teške nani i baći, koji
u poslidnje vrime su slabi.

Bar ti nas nemoj tako i dalje mučiti, brate,
proliće i lito su prošli (u bašči nestalo cvića),
jesen se krilima vlažnim spuštala na naše nizine,
kada već kući nećeš, a ti nam bar kadgod piši
u klonile da nam duše uneseš malo vedrine...

NE ŽELI DA TI PIŠEM

Ne ! Nisam te, sestro draga, zaboravio u ovom gradu,
u kome živim eto već godinu sada petu,
dušu mi samo mladu očarala velika ljubav
u dragoj ja se tišini spremam za službu svetu.

Našo sam, sestrice, ono što sam želijo sebi :
tišinu, koja znači mladosti mojoj sriću,
našo sam Istinu živu u slici Oštije bile
i jednog litnoga dana svećenik Božiji biću.

Ne želi mlogo da pišem, ne želi od mene, sestro,
kad uzmem pero u ruku i počmem pisat ti pismo,
viruj tako mi teško, tako bi išo na salaš,
(kako li i sad ga volim) ta davno se vidili nismo

Tuga mi obvlada srcem, kada se sitim dana
ditinstva, draži salaša kraj kojeg pruža se žito,
tuga mi obvlada srcem kod kuće bio nisam,
a proliće nestalo davno, prošlo je drago lito.

Ne tuguj, sestro draga, (iako bašča je tužna)
u tvojoj duši neće žalosti biti više,
najdraže u svom životu : pisme ću poslati kući
i bićeš radosna usrid ladne jesenske kiše.

Čitajuć pisme kod kuće svi ćete ositit da vam
u duši redom lakše i sve to vedrije biva,
svi ćete ositit da sidim kraj vas, a ja ću to vrime
misliti na vašu radost, na salaš i zovu staru,
na žito beskrajni njiva.

Ne želi od mene, sestro, često da kući pišem,
kada se sitim draži, lipote naše nizine,
tuga mi obvlada srcem i ja se zaželim (premda
i tu se osićam dobro) mirisa naši ravni
i vaše drage blizine...

II. DIO

SVIJETLIM VISINAMA

Uzvišeno je to što se zove svetom, što se zove
dubinom, što se zove svetom, što se zove svetom,
svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom.

Uzvišeno je to što se zove svetom, što se zove svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom.

Uzvišeno je to što se zove svetom, što se zove svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom.

Uzvišeno je to što se zove svetom, što se zove svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom.

Uzvišeno je to što se zove svetom, što se zove svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom,
što se zove svetom svetom svetom svetom svetom svetom svetom.

ANALYSIS OF THE

RADOST MLADOG SRCA

Uzdrhtalo srce mi mlado, zasjale živo su oči,
dušom se razlila mojom beskrajna sreća i radost,
spoznao kada sam jedne zvjezdane jesenske noći,
da zoveš, Isuse, mene i tražiš svu moju mladost.

Ni riječi mogao nisam prozborit od velika ganuća,
u duhu gledao sam Tvoje oči plavetne, svete,
koje su toplo me zvale i ja sam sve do svanuća
od sreće nenadne svoje plakao kao dijete...

Od te zvjezdane noći nisam Te tražio više,
u srcu jer sam Te svojem zauvijek, Isuse, skrio,
a dani života moga tekli su mirnije, tiše,
Tvojim hodajuć putem ja sam sve sretniji bio.

Za Tvojim visinama čeznuće u meni raslo sve jače
i dok sam Tebi bijedni darovo život svoj goli,
Ti duši mojoj nisi nikada dao da plače,
nego da Tebe samo sve više i više voli.

Uzdrhtalo srce mi mlado, zasjale živo su oči,
dušom se razlila mojom beskrajna sreća i radost,
spoznao kada sam jedne zvjezdane jesenske noći,
da zoveš, Isusa, mene i tražiš svu moju mladost.

DOK SE HOSTIJA DIZALA

Slijedećeg ja sam jutra, kada se Hostija dizala
obećao vječnu čistoću i vjernost Tvojim očima
i dok se licem mojim sjajna suza klizala,
srce mi šaptalo s Tobom, da sreća moja počima.

U grudima kad sam Te mladim toga jutra nosio
ništa Te drugo, Isuse, ja nisam tada molio,
nego sam srcem blaženim vruće i mnogo prosio,
da uvijek živim tako, da bi me što više volio.

Da budem ko pjesme glasne, koje se Tebi orile,
da budem ko cvijeće sitno, koje je Tebe kružilo,
da budem ko svijeće bijele, koje su Tebi gorile,
sve moje i samo Tebi uvijek da bi služilo.

Presretnog toga jutra, kada se Hostija dizala,
obećao vječnu sam čistoću i vjernost Tvojim očima.
i dok se licem mojim sjajna suza klizala,
srce mi šaptalo blaženo da s Tobom sreća mi počima.

KAD SAM ZA TOBOM POŠAO

Isuse dragi,
od presretnog dana,
kad sam se u sjenu Tvoga križa skrio,
od dana kada srce Te zavoljelo
prviput ono
strašno me zaboljelo,
prviput tužan i slomljen sam bio...

Vidio sam suzu u oku svog oca,
čuo sam braću
natrag su me zvali,
čuo sam majku kako plaćuć moli,
čuo sam kako brat me zvao mali...
Plać i jecaj njihov kidali mi srce
i tog sam dana osjetio kako me
srce boli.

U dušu moju uvukla se tuga
i tog sam dana
osjetio kako je teško
napustit iz mladosti druga
i ognjište toplo
ostaviti svoje.

Ipak sam, Isuse, pošao za Tobom
i pustio srce,
neka bolno lupa
i neka suza lice rosu,
jer ja sam znao tko za tobom stupa,
mora da ispije i najgorču čašu
i križ svoj
kao Ti da nosi...

Otkako sam ognjište napustio svoje,
ostavio sama iz mladosti druga,
i kako srce
Tebe je zavaljelo,
prviput onda strašno me zaboljelo,
prviput u njeg
uvukla se tuga.

ZAVOLIO SAM KRASOTU TVOG DOMA

Ko otac dobri poveo si mene
prema visinama svijetlim
i srce moje očarao mlado
ljepotama svojim,
ko mati nježna blagošću me vodiš,
da se ja ići
za Tobom ne bojim...

Krasotu sam Tvojeg zavolio doma,
koji služi Tvojoj dobroti i slavi
i sada čekam da sluga Tvoj vjerni
na mene ruke
posvećene stavi.

Pa da Tebe, Janje, u rukama nosim,
da Tebi dadem
dušu, srce cijelo
i ništa više neće trebat meni,
jer sreća moja bit će Tebe imat,
i radost moja bit će Tebe služit,
a sva ljubav moja
bit će Tvoje Tijelo.

TIHA ADORACIJA

Svesilni,
dobrota Tvoja ganula me mlada,
od beskrajne sreće i radosti svete
pred Tobom klečim sav zbunjen
i plačem
na krilu majke ko što plače dijete,
kad mu se ona
iz daleka vrati.

Pred Tobom klečim i očima suznim
pitam Te,
Svesilni, otkuda meni
za slugu svoga da uzimaš mene,
koji sam sličan nemirnoj sjeni,
na rukama slabim da nosit mogu
to čisto, nebesko, nevino Janje,
Svesilni, otkud to meni ?

Rukama svojim slabim i ljudskim
da nosit mogu
nebesko Janje, koje sve je sveto,
koga samo čista, topla srca kruže,
pred kojim sunce i zvijezde se gube,
kog za ljubav žarku mole i prose
i ponizno služe
sve veličine...
Zar to Janje sveto da ruke moje nose ?

Svesilni,
ja dršćem od radosti i sreće,
jer znadem da me beskrajno ljubiš
i znadem da ćeš
darovat meni i tu svetu radost,
da ruke moje budu snažne, čiste,
da nosit mogu
to nevino Janje
kome sam davno dao svoju mladost.

U SJAJU VJEČNOG SVIJETLA

Predobri,
dok sitni plamećak vječnoga svijetla
obasjava bijeli tabernakul gotski
i nemirno titra,
dopusti da Ti otvorim srce,
to mlado
nemirno srce...

Predobri,
hvala Ti što si
svu moju mladost uresio cvijećem,
koje je stalno samo Tebi cvalo
i duša je moja bila slična rosi
na koje je palo
pozlačeno svijetlo jutarnjeg sunca.

Radost je sjala u očima mojim
i mir je bio u srcu mi mladom
kraj Tebe sretna duša mi bila,
jer nada mnom Ti si
raširio krila
ko orao silni iznad svoga gnijezda.

Predobri,
sad se opet nemir
uvlači u srce,
ulazi u dušu neka čudna sjeta,
dopusti da Ti svoje želje kažem,
dopusti da Ti otvorim srce
i daj da u njemu
opet radost cvjeta.

Večeri ove molim za one,
koje ćeš jednog proljetnog dana
povjeriti meni,
kao dobar pastir da ih vodim Tebi.
vječnome Cilju...

Molim za ono plavokoso dijete,
koje će doći sa nevinom dušom,
da ga k Tebi vodim, k izvoru Života
i za onog starca,
koji će jedne hladne zimske noći
ispustiti dušu
na rukama mojim.

Za sve, za sve molim,
koje ćeš jednog proljetnog dana
Ti meni dati,
da ih Tebi vodim, ljubavi ih učim,
da Janje im nosim,
da za njih patim, uzdišem i plačem,
a ipak Tebe u svako doba
za ljubav, za ljubav
i samo za ljubav
Tvoju svetu prosim...

DA TE SVUDA NOSIM

Predobri,
Ti si pod težinom prezira i zlobe
sav krvav i ranjav
pod Golgotom pao,
pa ako i ja klonem jednog dana,
o ja Te vruće zaklinjem i molim,
da mi ne bi i tu kaznu dao,
da ustat više
sa zemlje ne mogu...

Samo tog me čuvaj, da Tvoju dobrotu
i ljubav svetu ni u jednom času
nesretan ne prezrem,
da hladnim vjetrovima šiban
ne zaboravim jadan,
da je srce Tvoje
milostivo, toplo.

Uskrati radost i utjehu svaku,
koja bi me dijelila od svega
što je samo Tebi
sveto i milo,
pusti da mi zloća, pokvarenost ljudska
šibaju tijelo i dušu,
samo sve to da me
ne otuđi Tebi,
to, Predobri, molim.

Predobri,
nikada ne ću iskati od Tebe
da mi druge dadeš utjehe i sreće
zato što za Tvoju slavu radim
osim da Tebe
svuda, svuda nosim
kao što Te nosih
u danima mladim.

ZA TOBOM ČEZNE

Za Tobom živo čezne srce mi mlado i vrelo,
radošću velikom žudim za onim presretnim danom,
kada ću njivama ravnim poći u tiho selo,
duše voditi Tebi i hranit ih vječnom Manom.

Ljudima poći ću našim koji po poljima rade
i dokle oni radom dobrotu Tvoju hvale,
ja ću u srca bijedna ulijevat ljubavi, nade,
povesti Tebi ću bolne, prezrene, jadne i male.

I svu ću dječicu malu skupiti iz našeg sela,
njihovo rumeno lice svježinom zdravlja puca,
otvorit duše ću čiste i srca njihova vrela,
da žila njihova svaka samo za Tebe kuca.

U crkvi seoskoj maloj riječi ću Tvoje sijati,
da mir i radost sveta u svako srce se vrata,
toplinom ljubavi Tvoje klonule ja ću grijati
i molit da ruke Tvoje bez sunca dane nam skrate...

Čuvati stado ću svoje i redom ljubiti sve ću
ko što si, Isuse, i Ti, kad si na zemlji bio.
Daj i tu milost da za Te radim svoj život cio,
a prema prezrenom, bolnom osjećam ljubav sve veću.

Za Tobom živo čezne srce mi mlado i vrelo,
radošću velikom žudim za onim presretnim danom,
kada ću njivama rosnim poći u tiho selo,
duše voditi Tebi i hranit ih vječnom Manom...

BLAGDANI DUŠE

Ja sam ti blagdan duše
koji se zove ljubav
i koji se zove
mir
i koji se zove
tišina

I zato što ti blagdan duše
je ljubav
i koji se zove
mir
i koji se zove
tišina

Blagdan duše je ljubav
i koji se zove
mir
i koji se zove
tišina

Blagdan duše je ljubav
i koji se zove
mir
i koji se zove
tišina

Blagdan duše je ljubav
i koji se zove
mir
i koji se zove
tišina

SYMPTOMS

The first symptom of bladder disease is usually a frequent desire to urinate, which may be accompanied by a burning or stinging sensation during the act. This is often followed by a discharge of urine which may be cloudy or contain blood.

As the disease progresses, the symptoms become more pronounced, and the patient may experience pain in the lower abdomen or back. The urine may become more turbid, and the frequency of urination may increase.

In some cases, the patient may notice a change in the color of the urine, which may become dark or contain clots. This is a sign of a more serious condition, and medical attention should be sought immediately.

The duration of the symptoms may vary, but if they persist for more than a few days, it is advisable to consult a physician. Early treatment can prevent the disease from becoming chronic and more difficult to cure.

It is important to note that bladder disease can be caused by a variety of factors, including infection, inflammation, or a structural abnormality. Therefore, a thorough medical history and physical examination are necessary to determine the exact cause.

The treatment of bladder disease depends on the underlying cause. In some cases, antibiotics may be prescribed to fight an infection. In other cases, surgery may be required to correct a structural problem.

USKRSNO JUTRO

Iz malog hrama sred zelenih njiva,
što se tamo sjaji
sav bijel i čist,
jutros je rano
izašao
Krist.

I pošao tiho po njivama rosnim,
pomilovo rukom
makov cvijet i klas,
govorio nježno s listom stare vrbe,
topline pun
bio mu je glas.

Ranjenog kosa sa zemlje je digo,
u krvi
bio je sav,
nježno mu crna namjestio krila
i kos je sretan
odletio zdrav.

Kad su s tornja zazvonila zvona
blagoslovio je
čitavi kraj,
lice mu je pri tom
obasjao blijedo
divan neki sjaj.

Vratio se zatim u hram što se vidi
nasred rosnih njiva
sav bijel i čist.
Njive i šume sjale su od sreće,
što ih jutros rano
pohodio Krist.

PRIČESNA PJESMA

I

Prostro sam sag mladenačke radosti,
posuo ga cvijećem mirisnim i bijelim,
pred rasvijetljen oltar kleknuo sam skromno,
Isuse moj, za Tobom žudim
svojim srcem cijelim.

Pozvao sam s neba bjelokrile anđele,
da pjevaju pjesme ljubavi i sreće,
koje se samo pred Tobom ore,
oči sam svoje podigao Tebi,
oči moje, Isuse,
za Tobom gore.

Laticama sitnim ljiljana i ruže
u svojem sam srcu
iskitio malo prijestolje bijelo,
Isuse, ja čeznem, da prijestolje ovo
do smrti mi resi
samo Tvoje Tijelo.

I već radost struji mojom dušom mladom,
osjećam sreću i ljubav nebesku,
jer, Isuse, Ti ćeš evo poći sagom,
što sam ga prostro ispred svoga srca
i postat ćeš opet
mojim cijelim blagom.

II

Na malom gotskom oltaru
u sjaju žarulja sitnih trepti mirisni
ljiljanov list.
U bijelo snježnoj roketi klečim u klupi
sretan i tih ;
na skromnom prijestolju mog srca
u blještavoj bjelini svježih jaglaca
opet je zasjao Krist.

Umukli su glasovi orgulja.
U dubokoj tišini kapelica je sva.
Svojim probodenim rukama Isus mi grli dušu
i šapće joj
riječ po riječ,
tiho i nježno
kako samo On zna.

On pogađa sve moje misli i želje,
znade za moju najtajniju bol
i najmanju radost ;
njegov je pogled prozreo svu moju dušu
kao sitnu rosu jutarnji blist...
U ruke sam svoje
sakrio lice.
Dršćem od silnog uzbuđenja,
jer je bjelinom bijelih jaglaca
u duši mojoj
zasjao Krist...

NEDJELJA

Ševa je poletjela visoko u plavo nebo,
njeni su veseli glasovi
probudili djecu iz sela.
Tihi je povjetarac izašao iz šume,
zanjihali se dugi klasovi
između njih vire makovi rumeni.

U brazdama cvrčci skriveni
razdragano pjevaju svoje nedjeljne hvale.
Jutarnji blistaju obrisi.
Dječaci iz sela i djevojčice male
s dobrom učiteljicom svojom
idu svetoj Misi.

Na zrakama mladog sunca
sjaji se snježno bijela seljačka nošnja.
Crkva se smije. Ko kraljica neka
okružena je tisućama srdaca,
koja je okupila njena ruka meka
i koja je sjedinila
ista ljubav i ista prošnja.

Mjedeni glasovi zvona
razliježu se ko valovi dugi
daleko u šumu i po dolini cijeloj
i dozivlju ljude i cvjetove poljske,
da se poklone Kristu
u Hostiji bijeloj.

PRIKAZANJE

Sred raskošne bjeline mirisnog cvijeća,
gdje trepte srebrni plamećci
u gustom redu složenih
svijeća
staračke ruke dižu put neba
kalež sa malo vina,
komadić bijeloga hljeba
i šapću molitvu usta :
»Udostoj se, Gospodine,
darove primiti
skromne.

Narod sav kleči i šaptom moli,
po koji uzdisaj čuje se tihi :
»Gospodine, teško je ovdje,
rane su bolne
i svježije...
sve nas, sve nas boli !«
Na očima mnogih
blistaju biserne suze...

Anđeo zlatnih krila
srebrnu uzima čašu,
ide nečujno crkvom
i kupi suze tople i čiste,
stavlja na oltar tu čašu
kraj Tijela dobroga Boga.
»Kriste,
vidiš li suze, koje
svjedoče naše boli,
primi ih...
odsad su Tvoje.«

ZAHVALNICA

Orgulje svečano bruje pjesmu zahvalnicu.
Jutros kada je meka zraka sunca
taknula mokri ljiljanov list,
klonule duše je cjelivao,
brisao suze sa lica
i grlio srca Krist.

Iz čistih srdaca malene seljačke djece
ori se himna ljubavi puna,
plamećci svijeća dršću od uzbuđenja.
Jutros je na bijeli korporal čist
na srebrnom krilu anđela
sišao Krist.

Jutros je čitavo polje plakalo od sreće,
dok se sunčev lijevao blist,
u čitavu selu udahnuo je sveti mir
i ljubav svoju
sam Krist.

DANI TIŠINE I MOLITVE

RADOST MOJE DUŠE

Dušom se mojom razlila radost,
od beskrajne sreće zasjale mi oči,
kada sam jedne tihe ljetne noći
u srcu svome osjetio tajnu,
da Božje ruke nevidljive, svete
čuvaju moju svu veselu mladost,
kao što mati
štiti svoje dijete...

Od toga časa radost je mojim
zastrujila srcem
toplim i mladim,
od toga časa ja sam uvijek znao,
gdje god se krećem i što god ja radim,
u Božjim da je sve rukama dobrim.
Na svakom koraku životne mi staze,
po danu, noći, po kiši i vjetru
ruke Božje tople,
da me nježno paze.

Od tog sretnog i presretnog časa
iz svega srca ja ljubim sve više
te ruke blage,
koje štite naše
rodne duge njive, ljude i salaše,
koje polju daju i sunca i kiše,
koje cvijećem sitnim kite ravni gole,
o, te ruke blage ja ljubim sve više,
jer i one mene
mnogo, mnogo vole.

JUTARNJA PJESMA MLADOG PUTNIKA

Moja je jutarnja pjesma puna ljubavi i zahvalnosti.
Suznim se očima zahvaljujem dobrome Ocu
na tako velikoj susretljivosti
i dobroti...

Sve što je najbolje, sve što je najljepše
brižnom je rukom spremio za me.
Sred svježih zelenih baršunastih mahovina
smiju se plave ciklame.
Njihov je miris : smiješak nevina djeteta
u majčinu krilu.

Bijele zrake mladoga sunca
miluju duge zelene grane,
moke od rose.
Žito se lelija. Visoki klasovi blistaju
i svaki vlat sjaji se na suncu,
kao da je prepun bisera.

Prolazim dolinom i razmišljam :
kako je dobar Otac na nebu,
koji je meni, mladome putniku,
brižnom rukom spremio za put
sve što je najbolje,
sve što je najbolje...

U PRATNJI DOBROTE

U mojim se očima sjaji
vedrina proljetnih jutara.
U mojoj je duši mir srebrnih jezera
u kojima se odrazuju bijeli grozdovi
bagremova cvijeta.

Moje je odijelo crno...
Crno od rane mladosti.
Ipak je moja mladost : pjesma radosti
zlatnih struna harfe ljubavi.
Sva je moja mladost : bijeli mirisni cvijet,
kojega sunčeve zrake
ne prestaju ljubiti.
Sva je moja mladost
neprekidni zagrljaj Dobrote.

Moje je odijelo crno...
Crno od rane mladosti.
Duša je moja vedra
i s pjesmom prolazim dolinom,
kojom me vodi sama Dobrota...

Put mi je prepun najljepšeg cvijeća,
iz raskošnog vrta prirode Božje.

Svaki dan nabere, rosne kite cvijeća,
da resim kraj puta Gospine slike.
Kada mi se noga poklizne i padnem
i udarim o oštri sakriveni kamen
Dobrota još jače privine me k sebi,
da ne vidim kako krv iz rane curi
u meku baršunastu travu.

Od zagrljaja toplog zaboravim boli
i kad se obazrem i pogledam u daljinu plavu,
čini mi se,
da se sitne kapljice rose
rumene na jutarnjem suncu...

LJILJAN IZ DOLINE

Prolazniče dragi, ti se čudiš
što sam tako vedar
na ovom osamljenom putu u dolini.
Čudiš se što sam prolazim putem,
kojim putnici tako rijetko hodaju
i koji je naporan
za moje slabo tijelo...

Ti ne znaš, prolazniče, kuda idem
i ko mene zove.
Ne znaš da ja ne idem sam,
sa mnom je Dobrota.

Moja je duša začula riječi,
tako mile i slatke riječi :
»Pjev se grlice čuo,
ustani ljubezna moja,
golubice moja i dođi,
jer je zima prošla...«

Smjesta sam pošao na put,
jer je to bio glas
Ljiljana iz doline.
Brzo, brzo sam pošao njemu.

U sjeni mirisnog Ljiljana iz doline
moja će duša, ta bijela golubica,
zapjevati najljepšu pjesmu,
koja se može pjevati samo
na mekim strunama
harfe ljubavi.

U SVIBANJSKO JUTRO

Raskošnim svijetlom planulo je svibanjsko jutro,
poletjele iznad doline prepelice site i rumene.
Zrake mladog sunca miluju mokru pšenicu
i kućice bijele drvećem skrivene.

Marijo Majko, ovo jutro svibanjsko
ljepotom si svojom zaniжела dušu mi i maštu,
začarala srce si mlado,
jer nikad te dosad ne vidjeh ljepšu
u tvome dugom snježno bijelom plaštu.

Uzvišena sva si. Pred nogama tvojim
sitne glavice cvijeća blistaju svježinom rose,
tvoj lik je čežnja mladenačkih snova,
tvoje su oči milovanja majke,
koja radost nose.

Dolinom zeleno žito se talasa,
dječica u selu motre cvjetnu baštu,
ja slušam priču sakrivene ptice
i gledam tebe, Marijo Majko,
uzvišenu i svu lijepu
u snježno bijelom plaštu.

SELJACI PRED SLIKOM MAJKE BOŽJE

Iza mučna rada po kiši i vjetru
izorane sve su naše njive redom ;
napora i briga tragovi se vide
na tijelu nam
blijedom.

Bacili smo sjeme u duboke brazde,
nakvasili zemlju sa vlastitim znojem,
a sada nas evo, Majko Božja, da se
utječemo moćnom
zagovoru Tvojem.

Uvjereni svi smo, ako polja naša
blagoslovit ne će Tvoja sveta ruka,
uzaludne jesu naše brige teške
i sva naša muka.

Zato smo Ti došli sa poniznom molbom :
blagoslovi polje zasijano naše,
vinograde, voćke, obitelji brojne,
dječicu i starce, a našem blagu
obilne daj paše.

Pa kad žetva prođe i poslovi drugi,
kada napunimo sva ambare stare,
u svetišta Tvoja poći žemo, Majko,
noseći sa sela
zavjetne Ti dare.

I moliti tamo za milosti nove,
vjerujemo čvrsto sve ćeš nama dati,
jer ljubav je naša stara i nježna :
mi smo Tvoja djeca,
Ti si naša Mati !

DAR BEZGREŠNOJ

O kako si lijepa... !
Zrakama mladog sunca ogrnuta si,
ljepota anđela gubi se kraj Tvoje,
iz milijun grla pjesma Ti se diže...
A mi... goli... bos...
dršćemo od tuge i strah nam je Tebi
pristupiti bliže...

Zvijezdice male krunu su Ti splele,
cvrkuću ptičice rajske,
ljiljani šapću...
klanja se priroda sva Ti,
a mi... osim one
siromašne kite cvijeća ne možemo drugo
ništa vrijedno dati.

Sirote smo... jadne...
bolniji od slijepca
koga cijeli život
po selima blatnim prositi vode,
prezreni od sviju
željni smo sunca ljubavi Tvoje,
pravde i slobode.

Ah neka drugi pred noge Ti meću
sve što imaju dobra i lijepa,
briljante... biser...
zavjetne dare od blistava zlata.
Mi uz kitu cvijeća
dajemo Tebi mlada srca naša,
primi ... ne odbij...
O, Imakulata !

SUSRET SA SVETIM NIKOLOM

Oprosti, dobri Sveče, što te u ovo več
zaustavljam na tvome putu kad носиš radosti svima,
dopusti da ti jedan tvoj stari štovalac reče
dugo vremena što već u svome srcu ima.

Poslušaj, Sveče, riječi samo ću malo ti reći :
Bar ove noći, kada raznosiš svoje dare,
gledaj da možeš sada još više ljubavi steći
kod djece za koje ljudi prečesto ništa ne mare.

Ostavi središte grada, gdje samo bogati žive.
Od tebe njihova djeca smijeh i ruglo prave,
pođi onamo gdje su ulice uske i krive,
gdje mnogi nemaju kruha u svoja usta da stave.

Njihovoj djeci goloj sve svoje dare razdijeli
i kaput podaj njima što ti sav je od kože,
jer kada smrznutom zemljom snijeg se posvuda bijeli
oni ti nemaju drva u svoje sobe da lože.

Vidjet ćeš, sijedi Sveče, ta djeca tebe će dugo
ljubiti nevinom dušom, spominjat več svako,
dok bogata djeca misle o tebi sasvim drugo,
a tebe i dare tvoje zaborave brzo i lako.

Oprosti, dobri Sveče, što sam te ovo več
zaustavio malo na putu kada se žuriš svima,
znaš, mene u srcu boli jako i peče,
kad neko gladuje, zebe, a drugi previše ima...

SVETOJ MALOJ TEREZIJI

Ti si bila kaplja rose,
koja se u latice mirisnog Ljiljana iz doline
prije zore sklonula.
Ti si bila blagi miris
i već si u danima rane svoje mladosti
u more svete ljubavi
sva utonula.

Sveta Terezijo,
kad si bila na zemlji u karmelskom vrtiću
svaki si dan toplo molila
za dva mala duhovna brata,
da postanu vjerni
službenici oltara.

Sveta mala Terezijo,
Ti si sada u nebu u stanu svog Ljubimca
i mirisnom kišom ruža
često zemlju posipaš,
daj usliši molitvu,
tihu moju molitvu.

Sveta mala Sestrice, uzmi mene za brata,
za najmanjeg svog brata
i moli pred prijestoljem svetoga Ljubimca,
da mi dade milosti,
da mi dade jakosti
postat slugom Njegovim.

Ti si bila kaplja rose,
koja se u latice mirisnog Ljiljana iz doline
prije zore sklonula,
daj i za me moli se,
mala sveta Sestrice, da bi moja duša sva,
sva u more Ljubavi
utonula.

SVETOJ BERNARDICI

Svojim si očima gledala Onu,
koju sâm Gospod sa zemlje uze,
da vrta nebeskog bude
najljepše
uresno cvijeće ;
svojim si očima gledala Onu,
kojoj se divi čitavo nebo,
a nikad dosta
nadiviti se ne će.

O reci, zar nijesi plakala od sreće,
kada te Ona tako milo zvala,
zar nijesi tada i presretna bila,
Bernardo mala !

Svojim si očima gledala Onu,
kojoj je lice kao sunce sjajno,
njeno odijelo kao snijeg bijelo,
a četa je svuda
anđela prati.
Svojim si očima gledala Onu,
koju mi nikad vidjeli nismo,
a ipak svi je ljubimo žarko
jer nam je naša
predobra Mati.

O reci, zar nijesi osjećala radost,
kad ti je Ona krunicu dala,
zar nijesi radost osjećala rajsku,
Bernardo mala !

I nijesi mogla dugo ostat s nama.
Nevino je srce čeznulo sve više
za ljubavlju žarkom
i ljepotom One,
kojoj u tiho predvečerje zvona
sa naših zvonika
tako milo zvone.

I naša duša čezne za ljepotom,
i naše srce ljubavi je željno,
pa daj da što prije i nas zovne Ona,
koja je tebe
kao Mati zvala,
o daj da i nas zovne u lijepo nebo,
Bernardo mala !

MLADOMISNICIMA

I

Isus vas danas svojim probodenim rukama privukao sebi,
duboko se zagledao u vaše oči,
na svoje je srce vaše pritisnuo glave
i u sjaju se svijeća vidjelo
kako suze toči.

Sa svoje je glave skinuo veliku trnovu krunu,
ovjenčao njime mlada vam čela
i dugo vas je gledao i dugo je slušao
kako uzbuđeno kucaju
vaša srca vrela.

Nježno je uhvatio svakoga svojom rukom prozirnom
i polako poveo svetom žrtveniku,
tu vas Tijelom hranio, Krvlju svojom pojo,
za svoju službu kraljevsku
sve vas je osvojio.

Zvona su dugo zvonila s visokih gotskih tornjeva,
pjesme se pobožne orile, narod je vama hrlio,
jer Isus se danas duboko zagledao u vaše oči,
Isus vas danas dugo
na Svome Srcu grlio.

Iz prikrajka ja sam dugo gledao vaša vesela lica.
 Oči su vam nekim nebeskim svijetlom sjale
 i meni se pričinilo
 u vašemu srcu, da su danas
 bijele ruže cvale.

U vašem je govoru odzvanjala neka neobična radost
 i vedrina, koju ne može niko pomutit,
 Krist je danas ulio u vaše duše mlade
 mir svoje djece, koji ovaj svijet
 jedva može da naslutit.

Molitve su vaše bile ko blagi miris tamjanova kada
 zahvalnosti, sreće i Božje ljubavi pune,
 molitve su vaše danas glasno govorile
 o veličini Kristova križa
 i trnove krune.

Ko sjena neopazice i tiho prišao sam vašoj blizini,
 da pogledam kako iz vašeg pogleda radost se toči
 i nenadno od velike tuge, što i mene
 nije danas prigrlio Isus,
 suze mi navrle na oči...

I dugo sam dugo gledao vaša vesela lica.
 Oči su vam nekim nebeskim svijetlom sjale
 i meni se kroz suze pričinilo
 u vašemu srcu, da su danas
 bijele ruže cvale.

MOLITVA ZA SVOJE KOD KUĆE

Gospodine, daj da moj otac još dugo bude u zdravlju,
tegobu svagdanjeg posla da može snositi lako,
jer ima nas mnogo braće i sestara
na knjige i odijela mora trošiti svako.

Poslije dnevnog posla kad u večje sjedi u kutu kraj peći
i za nas brižno radi duboko u noći,
ne daj, da odmah mojoj dobroj mami
klone ruka i da je zaboje oči.

Braću moju vodi rukom očinskom, blagom,
neka svaki može da bez brige radi,
a onaj mali da dobro svrši školu,
jer svi bi oni htjeli postati nešto
dok su još snažni i mladi.

I za sestre molim se male.
Nad njihovim krevetom slika Majke Božje visi,
i one mi pišu često
kako na me misle
i sanjaju o mojoj prvoj svetoj Misi.

Sve moje kod kuće, Gospodine, čuvaj,
da ostanu zdravi, da budu sretni
braća i sestre, otac i mati,
neka još dugo Tvoje ime hvale
i svuda nek ih
Tvoj blagoslov prati !

MOLITVA DA BUDEM UVIJEK VEDAR

Već osam je godina kako provodim dane
među sjemenišnim zidinama
u molitvi i tišini,
osam je godina, Gospodine,
kako boravim u Tvojoj blizini.

I meni se čini da je ovo osam dugih godina
prošlo brzo kao najljepši moj san,
jer najsretniji dani mladosti
počeli mi se smijati, kad si me Ti, Gospodine,
pozvao u Svoj stan.

Tišina i molitva srcu su mi prirasle
i u dubini svoje mladenačke duše
ja predobro znam,
da nigdje ne bih mogao biti
sretniji, zadovoljniji, nego kada se, Gospodine,
u tišini sjemenišnoj razgovaram s Tobom
posve sam.

U tišini Ti mi progovaraš,
obasipaš mene darežljivošću najboljeg oca
i često me tako gane iskrena Tvoja dobrota
i Tvojih riječi divota,
da se ja, Gospodine, u čudu pitam,
zašto mi posipaš tolikim dobročinstvima
dane mog života.

Moja je duša uzljubila Tebe sinovskom ljubavi,
ona je sva sretnija postala
u Tvojoj blizini,
Gospodine, sklopljenim rukama Te molim,
daj da duša moja
bude uvijek vedra i mirna
kao ovdje u ovoj tišini.

S A D R Ź A J

I. DIO

KOD JASLICA

	Strana
Božićna noć se spušta	9
Očekivanje Isusa na selu	10
Sveta noć	11
Moji se dive Božanskom Čedu	13

KLASOVI PJEVAJU

Salaš sred zelenih njiva	17
Radosni dan	18
Jutro na salašu	19
Ljudi nizine	21
Sjećanje u kasno veče	22
Sunčano duhovsko prijedopodne u rodnom gradu	
I. Na putu u crkvu	23
II. Nana je za mene molila	24
III. Kraljice su pjevale	25
IV. Slika rodnog grada u mojoj duši	26
Molitva za novoga slugu	27
Molitva za mladog orača	28
Molitva za vesele žeteoce	29
Obasjane brazde	30

SESTRA MI PIŠE SA RAVNI

Vratili se lipi dani	33
Srid žutog klasja	34
Dok mriše tunje	35
Svi Sveti su prošli	36
Ne želi da ti pišem	37

II. DIO

SVIJETLIM VISINAMA

	Strana
Radost mladog srca	43
Dok se Hostija dizala	44
Kad sam za Tobom pošao	45
Zavolio sam krasotu Tvog doma	47
Tiha adoracija	48
U sjaju vječnog svijetla	49
Da Te svuda nosim	51
Za Tobom čeznem	52

BLAGDANI DUŠE

Uskrsno jutro	55
Pričesna pjesma I.	56
Pričesna pjesma II.	57
Nedjelja	58
Prikazanje	59
Zahvalnica	60

DANI TIŠINE I MOLITVE

Radost moje duše	64
Jutarnja pjesma mladog putnika	63
U pratnji Dobrote	65
Ljiljan iz doline	67
U svibanjsko jutro	68
Seljaci pred slikom Majke Božje	69
Dar Bezgrešnoj	70
Susret sa svetim Nikolom	71
Svetoj Maloj Tereziji	72
Svetoj Bernardici	73
Mladomisnicima I.	73
Mladomisnicima II.	76
Molitva za svoje kod kuće	77
Molitva da budem uvijek vedar	78

K
KOK
k